

Phần 13

Chương 37

Nhậm Tư Đồ không đợi điện thoại của Thời Chung.

Nhưng mà ngược lại là chờ điện thoại của Tưởng Lệnh Thần.

Cô biết Thịnh Gia Ngôn có thể bị thu hồi và hủy bằng trong ngày hôm đó, cô liền lấy số điện thoại Tưởng Lệnh Thần từ chỗ Mạc Nhất Minh để tìm cách liên lạc.

Cô cố gắng liên lạc với anh ta từ sớm nhưng anh ta lại không tiếp khách. Hôm nay cô điện thoại sớm cho Tưởng Lệnh Thần thì có giọng nữ thư ký nghe và nói anh ta đã đi nghỉ phép ở nước ngoài, hiện tại không liên lạc được.

Nhậm Tư Đồ chưa từng đeo bám lấy người nào để cầu xin một chuyện gì đó. Tưởng Lệnh Thần cũng đã sớm thể hiện quyết định của mình nên cô cũng không cố gắng nữa, đành nghĩ biện pháp khác.

Cũng không nghĩ được là nửa tháng sau, Tưởng Lệnh Thần lại chủ động gọi điện thoại cho cô: “Tôi còn tưởng cô sẽ vì Thịnh Gia Ngôn mà cầu xin tôi, vậy mà cô chỉ gọi đúng một cuộc điện thoại rồi thôi. Xem ra Thịnh Gia Ngôn bây giờ trong lòng cô đã không còn là người quan trọng nhất nữa rồi.”

Họ Tưởng này muốn hưởng thụ một chút hư vinh được cô tìm cách đeo bám, nhưng lại đụng phải Nhậm Tư Đồ là người không phải là hạng phụ nữ đó, cho nên hẳn đợi chờ mòn mỏi thành ra lại là người không còn kiên nhẫn nữa.

Nhậm Tư Đồ nghe anh ta nói vậy trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy ngạc nhiên, nhưng mặc kệ hẳn cố ý làm cô mất hứng hay là có ý hòa giải, dù sao vấn đề này cũng có liên quan đến tiền đồ của Thịnh Gia Ngôn.

Hôm nay đã xuất hiện một con đường sống, cô nhất định phải nắm bắt lấy vì vậy cô vội vàng nói tiếp: “Tưởng tiên sinh, lần trước tôi có gọi cho anh... anh nói anh đang ở nước ngoài nghỉ phép, bây giờ anh đã về nước? Chúng ta hẹn nhau ra ngoài nói chuyện một chút.”

Thật ra thì “ra nước ngoài nghỉ phép” chỉ cần nghĩ một chút cũng biết là không phải. Chuyện Tưởng Lệnh Thần cùng Thẩm phán quan tòa huyện nào cả thành phố ai cũng biết. Nhậm Tư Đồ căn bản không cần hỏi thăm hay xem báo chí cũng biết được Tưởng Lệnh Thần đang trong giai đoạn được bảo lãnh chờ thẩm vấn thì làm sao mà ra nước ngoài được?

Tưởng Lệnh Thần lại có chút thẳng thắn: “Thôi đi, cô thật sự tin tôi ở nước ngoài? Người nghe điện thoại thay tôi lúc đấy là bạn gái của tôi, biết rõ tôi đang trong giai đoạn chờ thẩm vấn mà vẫn nói ra nước ngoài, tôi thật sự bị cô ta làm cho tức chết rồi.”

Nhậm Tư Đồ đã từng gặp Tướng Lệnh Thần mấy lần, ấn tượng với anh ta cũng không xấu. Mặc dù Tướng Lệnh Thần làm việc có chút cực đoan nhưng lại là con người rất thẳng thắn. Anh ta hẹn cô Chủ nhật gặp mặt ở một đạo quán nói chuyện, cô cũng không suy nghĩ nhiều mà đồng ý, chỉ là cô không ngờ hẳn chỉ muốn gặp một mình cô.

Nhưng những chuyện này đều để sau hãy nói, Nhậm Tư Đồ theo thời gian đã định mà tới đạo quán, ở trước người phục vụ cô nói tên Tướng Lệnh Thần, người phục vụ lễ phép dẫn đường cho cô.

Nhậm Tư Đồ được người phục vụ dẫn đi qua hành lang, xung quanh thật yên tĩnh, không có một chút âm thanh nào lọt vào, có vẻ như ở đây có rất ít người. Cô cũng không cảm thấy ngạc nhiên, dù sao nơi tập kiếm đạo này cũng không phải là nơi nhiều người hay lui tới.

Người phục vụ dẫn cô tới phòng VIP ở khu luyện tập bên ngoài, cánh cửa gỗ lim dày cộp khép hờ, trong phòng vang ra tiếng va chạm kịch liệt, Nhậm Tư Đồ đứng ở bậc cửa một lúc rồi mới đẩy cửa đi vào.

Trong phòng, hai người đang say sưa đấu kiếm, bọn họ mặc bộ đồ kiếm đạo, trên đầu còn mang mũ bảo hộ, nam hay nữ đều không nhận ra được, mà Nhậm Tư Đồ thì lại càng không nhận ra được đâu là Tướng Lệnh Thần.

Người phục vụ đứng ở phía sau màn trúc đang pha trà, Nhậm Tư Đồ đứng bên cửa nhìn một hồi lâu. Cô đoán hai người kia đang trong lúc hứng khởi thì sẽ không nhanh mà kết thúc như vậy. Cô không thể làm gì hơn là ngồi vào phía sau màn trúc, người phục vụ bung dụng cụ uống trà ra, cô bèn ngồi một bên vừa uống trà vừa đợi.

Ngồi chung sau màn trúc với cô còn có một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi—đôi môi cùng móng tay được sơn đỏ tươi, cô ta ngồi trước mặt Nhậm Tư Đồ mà nghịch nghịch điện thoại. Một lúc sau cô ta ngẩng đầu lên nhìn thấy Nhậm Tư Đồ thì nhìn cô với ánh mắt không thân thiện chút nào rồi nói: “Cô là?”

“Bạn của Tướng tiên sinh.”

“À...” Người phụ nữ đó có vẻ không tin tưởng lắm nhưng cũng không có tiếp tục truy hỏi nữa, chỉ tuyên bố chủ quyền của bản thân mà thôi: “Tôi là bạn gái của Lệnh Thần.”

Từ giọng nói này Nhậm Tư Đồ cũng có thể đoán ra người bạn gái mà Tướng Lệnh Thần dắt đi hôm nay không phải là người hôm trước nghe điện thoại nói anh ta đang ở nước ngoài. Cô cũng không thấy làm lạ về tốc độ thay đổi bạn gái của Tướng Lệnh Thần, hoặc có lẽ hẳn cùng một lúc có nhiều bạn gái.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng hét đau đớn. Nhậm Tư Đồ hướng ánh mắt về nơi phát ra âm thanh thì thấy người bị đánh ngã trên mặt đất đang kêu đau, còn người đang đứng thì dùng kiếm trúc chỉ vào cổ người kia chính là Tướng Lệnh Thần.

Cùng lúc đó ở bên cạnh cô vang lên tiếng vỗ tay của người phụ nữ trẻ kia. Nhậm Tư Đồ tỏ ra hơi lạnh nhạt, cô chỉ cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay—cô đã đợi hơn 10 phút, cuối cùng Trương công tử cũng đâu xong.

Trương Lệnh Thần lâu mò hôi đi về phía bọn cô, anh ta ôm lấy cô bạn gái và quay qua Nhậm Tư Đồ nói: “Thay đồ kiếm đạo, đấu với tôi một trận chứ?”

“Thật xin lỗi, tôi không biết đánh.”

Trương Lệnh Thần nhìn cô một cách xem thường: “Một chút thú vị của phụ nữ cũng không có, làm sao mà bọn họ lại coi trọng cô được chứ?”

Nhậm Tư Đồ căn bản cũng không quan tâm “Bọn họ” trong miệng Trương Lệnh Thần là ai, hiện tại cô chỉ muốn dừng vấn đề này ở đây: “Trương tiên sinh, tôi tới đây cũng không phải để nghe những lời nói giận dỗi của ngày, chuyện của Thịnh Gia Ngon còn xin ngài giơ cao đánh khế tha cho anh ấy một lần giùm.”

“Tại sao tôi phải bỏ qua cho hắn?” Trương Lệnh Thần buông bạn gái đang ôm trong lòng ra. Giọng nói lúc đầu còn mang ý đùa giỡn lúc này xem ra đã có chút tức giận rồi: “Cả đời tôi chỉ chịu từng bị ba người đánh. Cha tôi là một, ông ấy đánh tôi tất nhiên tôi không có nửa câu oán giận. Thời Chung vì uống bia đánh tôi một lần, còn Thịnh Gia Ngon lại nói vì cô mà đánh tôi một lần. Cô cảm thấy con giận này tôi nuốt trôi được sao?”

Nhậm Tư Đồ ngăn người ra, Thịnh Gia Ngon đánh anh ta bởi vì cô sao? Nhưng nghĩ lại, chuyện đã ra cố sự như ngày hôm nay cô có đi tìm hiểu nguyên nhân thì cũng giải quyết được vấn đề gì?

Hiện tại quan trọng hơn chính là cầu xin vị Trương công tử này bỏ qua cho Thịnh Gia Ngon. Vì vậy Nhậm Tư Đồ đem chút hoài nghi trong lòng của mình đè nén xuống: “Trương tiên sinh, anh cứ việc nói thẳng yêu cầu của mình, anh muốn như thế nào mới chịu rút lại đơn kiện?”

“Đánh cùng tôi một trận.”

Nhậm Tư Đồ cũng muốn đánh anh ta rồi, nhưng thế nào nói tới nói lui mà lại trở về chuyện “đánh một trận” rồi hả?

Trương Lệnh Thần chậm rãi giải thích: “Nếu như cô thắng, tôi sẽ không kiện Thịnh Gia Ngon nữa nhưng nếu như tôi thắng, cô phải giúp tôi một việc, đợi đến khi tôi được rút đơn kiện, tôi tự nhiên cũng không kiện Thịnh Gia Ngon nữa. Nói sao đi chăng nữa thì Thịnh Gia Ngon cũng có lợi.”

“Cái gì?”

Trương Lệnh Thần rút cuộc cười, trong ánh mắt bạn gái anh ta tràn đầy sự ghen tức, anh ta lại gần bên tai Nhậm Tư Đồ nhỏ giọng nói: “Tôi biết trong tay Thời Chung có cuộn video chứng minh sự trong sạch của tôi, cô hãy giúp tôi trộm nó.”

Nhậm Tư Đồ dựa người ra sau, chà xát lỗ tai mình một cách chán ghét làm cho hơi thở của Tướng Lệnh Thần bên tai mình biến mất, cô hướng về phía Tướng Lệnh Thần gượng cười: “Có cuộn video này sao? Tôi chưa từng nghe nói qua.”

“Thời Chung có nói cho cô biết chuyện cuộn video này hay không tôi cũng không rõ lắm, cũng không quan tâm, chỉ là cuộn video này thực sự tồn tại. Là do tôi chậm chân hơn Thời Chung một bước khi mua lại nó.”

“ ... ”

“ ... ”

“Nếu như anh tìm tôi sớm hai tuần có lẽ tôi còn giúp được, nhưng bây giờ...” Nhậm Tư Đồ tỏ vẻ khổ sở nói: “Chúng tôi đã chia tay rồi.”

Tướng Lệnh Thần chau mày, bỗng cười và nói: “Không thể nào.”

“Tướng tiên sinh, không phải anh nắm bắt tin tức rất nhanh sao? Chuyện cuộn video còn có thể biết, nhưng chẳng lẽ chuyện Thời Chung đã trở lại thành người độc thân thì không hay?”

Nhậm Tư Đồ nói ra những lời này thật ra vì muốn châm chọc anh ta. Tướng Lệnh Thần không biết chuyện này cũng là điều bình thường.

Lúc cô cùng Thời Chung ở bên nhau Thời Chung cũng chưa bao giờ đem cô đi gặp bất kỳ một người bạn nào của anh và bên cô thì cũng vậy. Hôm nay hai người chia tay đoán chừng sẽ không có mấy người biết...

Tướng Lệnh Thần nhất thời không lên tiếng cho đến khi điện thoại của anh ta reo lên. Tướng Lệnh Thần nghe điện thoại nhưng còn mắt vẫn còn nhìn về phía Nhậm Tư Đồ, hình như anh ta vẫn còn đang suy nghĩ xem chuyện “chia tay” này là thật hay giả.

Cũng không biết người bên đầu bên kia nói những gì mà Tướng Lệnh Thần chỉ lạnh lùng trả lời một câu: “Biết.” Sau đó liền cúp điện thoại, anh ta tiếp tục nhìn về phía Nhậm Tư Đồ, ánh mắt mang theo nụ cười như đang được xem kịch vui.

“Được rồi, được rồi, bây giờ không nói đến chuyện này nữa.” Tướng Lệnh Thần đứng lên cũng không thèm để ý xem Nhậm Tư Đồ có đồng ý hay không mà trực tiếp kéo cô đi ra ngoài: “Tới thì cũng đã tới rồi, tôi sẽ dạy cô hai chiêu, cũng coi như không uổng hôm nay cô cô tới đây.”

“Tôi...”

Nhậm Tư Đồ mới nói ra một chữ liền bị Tướng Lệnh Thần cắt đứt: “Chọc giận tôi cô không có lợi gì đâu, đối với Thịnh Gia Ngôn càng không phải là điều tốt. Tôi đã nói như vậy thì cô hãy ngoan ngoãn nghe theo, hay là muốn từ chối thì cũng tùy cô.”

Nhậm Tư Đồ vẫn là còn muốn tránh khỏi tay anh ta nhưng lại nghe anh ta nói như vậy, cô thoáng ngẩn người ra, cứ như vậy để anh ta kéo ra ngoài.

Tướng Lệnh Thần lấy từ trên kệ một cây kiếm trúc đưa cho Nhậm Tư Đồ. Anh ta làm mẫu cách cầm kiếm một chút, cũng giải thích cho cô một chút: “Mặt, cổ, bụng, đầu, những thứ này đều là những vị trí quan trọng.”

Nhậm Tư Đồ hết sức phiền não khi nghe anh ta hướng dẫn nhưng cũng chỉ có thể lạnh lùng ở bên cạnh phối hợp. Nhưng lại không nghĩ tới Tướng Lệnh Thần nâng mặt cô lên nói: “Đừng làm vẻ nghiêm túc như thế, cười với tôi một cái nào.”

Nhậm Tư Đồ lúc này thật sự không thể nhịn nữa rồi, thừa lúc anh ta không để ý liền trực tiếp dùng chiêu anh ta vừa dạy một phát đánh trúng bụng. Tướng Lệnh Thần vì chưa kịp chuẩn bị nên đã bị cô đánh ngã, thấy anh ta ngã xuống, cô còn chĩa kiếm về phía yết hầu của anh ta.

Tướng Lệnh Thần bị cô dùng kiếm trúc dí vào cổ họng thì không thể đứng dậy được.

Thế nhưng anh ta lại cười: “Bác sỹ Nhậm, cũng không tội chút nào.”

Nhậm Tư Đồ vốn đã định bỏ kiếm xuống, cô không muốn chọc giận anh ta.

“Tôi sẽ không học kiếm đạo, chỉ là lúc trước Thịnh Gia Ngôn học thì tôi có đi theo thôi.”

Nhậm Tư Đồ nhìn nụ cười của anh ta có chút không vui, cô liền không thu kiếm về, kiếm vẫn chĩa vào cổ họng Tướng Lệnh Thần: “Lúc này chỉ là mấy chiêu hay dùng trong đấu kiếm mà thôi.”

Nụ cười của Tướng Lệnh Thần không thay đổi, hấn đột nhiên xê dịch thân thể tránh khỏi mũi kiếm của cô, đồng thời liền đứng dậy kéo vai Nhậm Tư Đồ. Trong nháy mắt cô cảm thấy mất thăng bằng cô bị Tướng Lệnh Thần làm cho ngã xuống đất.

Kiếm trúc vốn ở trong tay lúc này cũng bị văng ra xa.

Tướng Lệnh Thần quỳ gối ở bên cạnh, một tay giữ bả vai, một tay giữ chặt lấy hông cô làm cho cô không thể động dậy.

“Coi như lời nói của cô là thật, cô cùng Thời Chung đã chia tay.” Tướng Lệnh Thần ngược mắt nhìn về phía cửa sau đó lại tiếp tục nói: “Nhưng nếu như anh ta biết cô mở miệng nay đóng miệng đều là nhắc tới Thịnh Gia Ngôn thì không biết sẽ giận đến mức nào nhỉ?”

“...”

Nhậm Tư Đồ không nói lời nào, Tướng Lệnh Thần cũng không tiếp tục trêu chọc cô nữa, anh ta chỉ cười cười, chỉ đưa tay về phía cô muốn kéo cô đứng dậy: “Đưa tay cho tôi.”

Thấy cô không muốn đưa tay ình, Tướng Lệnh Thần định khom lưng chủ động nắm lấy cánh tay cô.

Cũng đúng lúc này, khi Tướng Lệnh Thần đang khom lưng cúi xuống thì đột nhiên có người dùng kiếm trúc chống trước mặt.

Nhậm Tư Đồ nhận ra đó là thanh kiếm lúc nãy cô cầm bị ném ra xa những sao kiếm lại nằm trong tay một người đàn ông, đốt ngón tay anh ta dài, bàn tay thật có lực.

Vết thương trên mu bàn tay còn rất mới, giống như mới bị đả thương.

Trong lòng Nhậm Tư Đồ trở nên hốt hoảng. Cũng lúc đó âm thanh tràn đầy cảnh cáo của Thời Chung vang lên: “Đừng chạm vào cô ấy.”

Chương 38

Tâm trạng của Thời Chung hai tuần gần đây cực kỳ tệ, thư ký Tôn liền giới thiệu kiếm đạo quán cho anh, theo như lời thư ký Tôn nói thì chính là: “Trước đây khi công việc không thuận lợi, tôi thường tới đây trút ra, nếu không anh cũng đi thử một chút đi?”

Mà lần đầu tiên anh đến đây luyện tay liền phát hiện “Công việc không thuận chạy tới phát tiết” trong lời nói của thư ký Tôn thật ra thì chính là dính hình của anh lên cái bia luyện tập, lung tung đâm mười mấy phút đồng hồ.

Khi anh phát hiện hình của mình bị đâm đến nát bét, thư ký Tôn liền bị dọa đến nỗi chân thiếu chút nữa mềm ra, than thở khóc lóc sảm hỏi với anh: nói mình chẳng qua là nhất thời xúc động, thật ra thì sâu trong nội tâm lại cực kỳ cực kỳ kính yêu ông chủ Thời Chung này.

Thời Chung cũng bội phục mình đúng là tốt tính, chuyện như vậy anh cũng không sa thải thư ký Tôn, chẳng qua chỉ là cho cậu ta đi học một lớp học cấp tốc một chọi một, vài ngày sau, thư ký Tôn “thiết tha” đến xin kết thúc, cả người bầm tím xin nghỉ phép về nhà uống thuốc bổ.

Anh luyện tập ở khu VIP, khi xuyên qua hành lang, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Tướng Lệnh Thần truyền ra từ bên trong cánh cửa gỗ đỏ: “Ngẩng mặt lên, cười cho gia một cái.”

Thời Chung không khỏi dừng bước.

Sau đó đáp lại hẳn là “Phanh” một tiếng, có vật nặng nào đó đổ xuống mặt đất.

Xuyên qua khe cửa, Thời Chung có thể nhìn thấy Tướng Lệnh Thần bị một cô gái dùng kiếm trúc chỉ vào cổ họng, không thể động đậy. Còn cô gái kia đưa lưng về phía cửa, ở góc độ của Thời Chung chỉ có thể nhìn thấy một nửa bóng lưng của đối phương.

Tưởng công tử đúng là thảm, ai bảo hấn đổi khẩu vị đi nuôi một con chim hoàng yến nóng nảy như thế, Thời Chung không tiếng động cười lạnh một cái, khi đang muốn tiếp tục đi về phía trước thì lại bị câu nói của Tưởng Lệnh Thần đóng đinh tại chỗ

“Bác sĩ Nhậm, đủ độc ác! Nhưng cô sẽ không làm đâu.”

Bước chân của Thời Chung cứng tại chỗ mấy giây.

Người phụ nữ này khiến Tưởng Lệnh Thần thảm như vậy, với cá tính của hấn, cô sẽ không có kết quả gì tốt, Thời Chung nhiều lần do dự, cuối cùng vẫn không yên lòng, đổi đường đi về phía cánh cửa đỏ, cầm tay nắm cửa, muốn đẩy cửa đi vào.

Đúng lúc lại nghe Nhậm Tư Đồ nói: “Tôi quả thật không biết gì về kiếm đạo nhưng vẫn thường chơi đấu kiếm với Thịnh Gia Ngôn, tôi học cùng anh ấy, là mấy chiêu đấu kiếm thường dùng vừa rồi.”

Thịnh Gia Ngôn, Thịnh Gia Ngôn... Người phụ nữ này ngoài Thịnh Gia Ngôn chẳng lẽ không có người khác ư?

Đã như vậy, anh còn quan tâm cô sống chết cái gì. Trong nháy mắt, Thời Chung bụng nắm cửa ra, giận dữ nhanh chóng rời đi.

Nhưng ngay sau đó người phụ nữ này lại bị Tưởng Lệnh Thần níu ngã xuống, bên tai Thời Chung đột nhiên vang lên một tiếng “Rầm” thật lớn cùng tiếng rên đau đớn của cô, Thời Chung nhớ rằng một giây trước mình còn tức giận rời đi bây giờ đã quay đầu lại, hai, ba bước đẩy cửa tiến vào, trực tiếp bước vào phòng luyện tập.

Tưởng Lệnh Thần vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy người không mời mà tới là anh.

Sau khi Tưởng Lệnh Thần nói câu kia, nghe giống như là nhạo báng Nhậm Tư Đồ nhưng thực ra là đang cười nhạo anh “Coi như lời cô nói là thật, cô và Thời Chung đã chia tay, nhưng nếu anh ta nghe thấy cô há mồm ngậm miệng đều nhắc tới Thịnh Gia Ngôn thì có phải vẫn sẽ rất giận dữ không?”

Về Thịnh Gia Ngôn, Thời Chung đã sớm bị chọc giận đến no rồi, hôm nay càng chói mắt, bởi vì móng vuốt của Tưởng Lệnh Thần đang đặt ngang hông cô. Mà còn chói mắt hơn nữa chính là tên họ Tưởng kia lại muốn cầm tay cô, kéo cô đứng lên.

Thời Chung cầm kiếm trúc mà cô vừa té ngã làm rớt xuống sàn lên. Đi tới, trực tiếp đặt trên trán của Tưởng Lệnh Thần: “Đừng đụng vào cô ấy.”

Tay cầm kiếm của Thời Chung dùng sức, rõ ràng là nói cho Tướng Lệnh Thần biết nếu hắn không phối hợp thì tự gắng lấy hậu quả.

Tướng Lệnh Thần bị cuộc phải đứng lên.

Hắn cũng đoán được Thời Chung sẽ làm như tay, ánh mắt nhìn anh vẫn không chút kiêng kỵ: “Thật đúng lúc, Thời tổng, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Nhậm Tư Đồ cố đè xuống sự ngạc nhiên khi gặp bạn trai cũ ở đây, vội vàng nắm lấy cơ hội đứng lên, cô chưa kịp để ý tới bên vai bị đau đã bị Thời Chung kéo về phía sau.

Tay của Thời Chung vẫn còn đặt trên cánh tay cô, lạnh lùng nói với Tướng Lệnh Thần: “A? Phải không? Tôi lại tận mắt nhìn thấy người của anh chờ ở cửa, tôi vừa đến hắn liền mật báo cho anh.”

Quả thật là phôi bày tại chỗ, một con đường sống cũng không để lại.

Vốn Thời Chung còn không quá chắc chắn người mật báo ở cửa có phải là người của Tướng Lệnh Thần không, nhưng hiển nhiên tất cả mọi chuyện xảy ra sau đó đều là chuẩn bị cho anh.

Tướng Lệnh Thần làm như vậy không chỉ đơn giản là vì chán ghét anh mà còn có mưu đồ khác, Thời Chung tạm thời cũng không biết.

Nói láo bị phôi bày ngay trước mặt nhưng Tướng Lệnh Thần vẫn mặt không đỏ tâm không loạn, còn hỏi ngược lại anh: “Thời tổng, cô bạn của anh vì Thịnh Gia Ngôn mà chạy tới cầu xin tôi, anh nói tôi có nên đồng ý không?”

“Bạn gái trước.” Thời Chung lạnh lùng sửa lại.

Vẻ mặt của Nhậm Tư Đồ cứng đờ.

Tướng Lệnh Thần liếc nhìn Thời Chung giấu Nhậm Tư Đồ ra sau, ánh mắt dừng lại ở bàn tay đặt trên cánh tay của Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp thu lại kia rồi rất nhanh trở lại trên người Thời Chung, làm như kinh ngạc nói: “Yêu? Thật sự chia tay? Chẳng lẽ thật sự là bởi vì Thịnh Gia Ngôn?”

Thời Chung im lặng càng giống như cam chịu.

Lời nói của Tướng Lệnh Thần như mang theo gai, Nhậm Tư Đồ ở nơi đó như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, còn Thời Chung nếu đã nói một câu “Bạn gái trước” còn để ý cẩn thận bảo vệ cô ở phía sau làm gì?

Nhậm Tư Đồ không nhịn được đẩy tay Thời Chung ra, đi ra từ sau lưng Thời Chung, bỏ qua nụ cười có ý đồ xấu của Tướng Lệnh Thần: “Nếu Tướng tiên sinh không phải thật sự muốn nói chuyện với tôi thì tôi cũng không quấy rầy nữa, tạm biệt.”

Nhậm Tư Đồ nói xong, xoay người muốn đi.

Mặc cho Tưởng Lệnh Thần ở phía sau hả hê nói: “Chỉ cần cô đi ra ngoài một bước, thỏa thuận tôi vừa nói sẽ không còn tác dụng nữa, lần sau cô còn muốn xin tôi bỏ qua cho Thịnh Gia Ngôn, tôi sẽ không gặp cô.”

Nhậm Tư Đồ làm lơ, đi thẳng tới cửa thay giày, bước nhanh ra khỏi phòng luyện tập.

Sau lưng lại có tiếng bước chân nhanh hơn đuổi theo. Nhậm Tư Đồ mới vừa xuyên qua nửa đoạn hành lang đã bị cản lại.

Thời Chung bắt đầu hỏi: “Em thỏa thuận gì với Tưởng Lệnh Thần?”

Cô có thể nói với anh rằng Tưởng Lệnh Thần bảo cô đi trộm đoạn video kia ư? Nói ra chính là chọc giận người ta, sẽ càng khiến Thời Chung không tin tưởng cô.

Nhậm Tư Đồ lựa chọn im lặng.

Trong đầu Thời Trung phát ra một thanh âm: Quả nhiên...

Thỏa thuận với những loại người như Tưởng Lệnh Thần đều có chút bản thủ, cô sao có thể mở miệng...

Thời Chung bắt được cánh tay cô, không nhịn được lại dùng lực: “Vì Thịnh Gia Ngôn, Tưởng Lệnh Thần ôm em em cũng không để ý; vậy nếu hấn nói chỉ cần em hiến thân, hấn sẽ bỏ qua cho Thịnh Gia Ngôn, không phải em cũng sẽ làm theo chứ?”

Tưởng Lệnh Thần ôm cô?

Cô là bị Tưởng Lệnh Thần làm té trên mặt đất chứ đâu phải hấn ôm cô. Rõ ràng hấn giữ hông của cô là để cô không thể đứng lên, còn cô là vì xương khớp đau nhức mà không kịp hất tay hấn ra thôi...

Tại sao rơi vào mắt người đàn ông này lại chuyển thành bán thân?

Nhậm Tư Đồ chỉ cảm thấy hoang đường, không nhịn được cười lạnh một tiếng: “Em ở trong mắt anh chính là loại phụ nữ này ư?”

“...” Em trong mắt anh không phải loại phụ nữ này nhưng... Em ở trong mắt anh chính là loại phụ nữ có thể làm tất cả vì Thịnh Gia Ngôn.

Nhậm Tư Đồ cảm giác mình đã hiểu được ánh mắt tức giận của hấn lúc này, cũng đột nhiên biết được người đàn ông này đang nghĩ lung tung cái gì. Nhậm Tư Đồ bây giờ ngay cả sức để cười lạnh cũng không có không phải anh không tin Tưởng Lệnh Thần mà chỉ cảm thấy Tưởng Lệnh Thần sẽ chiếm lời của cô? Rõ ràng là đang nghi ngờ nhân phẩm của cô, cảm thấy cô có thể vì Thịnh Gia Ngôn mà ngay cả liêm sỉ cũng không cần...

“Hấn chẳng qua là để em đánh với hấn một trận, nếu em thắng, hấn sẽ bỏ qua cho Thịnh Gia Ngôn.”

“Ngộ nhỡ em thua thì sao?”

Quả nhiên là người thông minh, một cái đã hỏi tới trọng điểm.

“Thì phải giúp hần...” Nhậm Tư Đồ cắn răng, nói tất cả: “Trộm được đoạn video kia, chứng minh sự trong sạch của hần.”

“Em đồng ý?”

“Tạm thời là không.”

Quả nhiên là bác sĩ tâm lý, câu nào nghe sơ qua cũng bình thản không có gì lạ, nhưng sau khi nghiền ngẫm mới phát hiện cực kỳ đả thương người

Tạm thời là không? Ý của cô không phải đang do dự ư? Mà do dự tới cuối cùng, trong lòng của cô sẽ thế nào? Thời Chung không cần đoán cũng biết.

Thời Chung mặt không thay đổi khen cô: “Em đúng là thành thật.”

Cuối cùng anh cũng không còn muốn trao đổi bất kỳ cái gì với cô nữa, níu lấy cánh tay cô nhưng không buông ra, đưa thẳng cô về phòng luyện tập.

Thấy một nam một nữ mặt lạnh này trở lại, Tướng Lệnh Thần vui vẻ nhưng vẫn phải làm bộ lo lắng: “Xem hai người kia, thật không vui, tôi ở đây cũng nghe thấy hai người cãi nhau.”

Thời Chung không quan tâm đến những lời này của hần, chỉ buông tay Nhậm Tư Đồ ra, đi thẳng tới trước mặt Tướng Lệnh Thần, sắc mặt không đổi nói: “Tôi đánh thay cô ấy.”

Nói xong, anh nhìn thoáng qua hần rồi một mình đi về phía phía sau thay quần áo.

Một lát sau, từ phòng thay quần áo ra ngoài, Thời Chung đã cởi bỏ bộ trang phục đất tiền, mặc bộ kiếm đạo, tay ôm mặt nạ đi tới trước mặt Tướng Lệnh Thần đợi đã lâu.

“Anh đánh thay cô ta, vậy quy tắc kia có thể phải sửa lại một chút.” Dáng vẻ Tướng Lệnh Thần nắm chắc phần thắng: “Nếu anh thắng, tôi không chỉ tình nguyện bị tước muội vu cáo, còn thuận tiện kiện luôn tình địch Thịnh Gia Ngôn thay anh; nếu anh thua, anh phải để tước muội rút đơn kiện, trả lại trong sạch cho tôi, tôi sẽ bỏ qua cho Thịnh Gia Ngôn. Thế nào?”

Thời Chung cười lạnh, tên họ Tướng này đi một vòng mới nói những lời thật lòn ý tứ của những lời này chính là: Nếu anh thắng tôi, tôi sẽ tình nguyện bị tước muội vu cáo nhưng đồng thời tôi cũng sẽ giúp anh làm khó Thịnh Gia Ngôn, tương ứng với việc người phụ nữ này sẽ oán hận anh, anh cũng đừng mong cô ta sẽ trở lại bên cạnh anh.

Nhậm Tư Đồ đương nhiên cũng nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Tướng Lệnh Thần, nàng giảo bắt tay vào làm chỉ, hoàn toàn không biết Thời Chung sẽ làm thế nào. Nhưng Nhậm Tư Đồ tự để tay lên ngực tự hỏi, nếu cô là Thời Chung, cô cũng muốn thắng một cách vui vẻ, cho Tướng Lệnh Thần, cho Thịnh Gia Ngôn và cho Tướng làm thần, cho người phụ nữ không biết điều như Nhậm Tư Đồ một bài học.

Lúc này Thời Chung lại đi thẳng về phía cô, tới trước mặt cô, nhìn vào mắt cô hỏi: “Em có hi vọng anh thắng không?” Giọng nói của anh rất bình tĩnh, không chút giận dữ, rất thông thả nhu hoà.

Nhậm Tư Đồ không trả lời.

Nhưng sự im lặng của cô lại chính là câu trả lời, Thời Chung cũng đã hiểu cô hi vọng anh thua.

Thời Chung mỉm cười, cười đến mỗi khiến Nhậm Tư Đồ phải ngỡ ngàng. Anh lại ôm chậm lấy hông cô, ánh mắt vẫn lặng lẽ thông thả lướt đến môi cô: “LuckyKiss.”

Nhậm Tư Đồ không có thời gian trả lời cũng không có thời gian cự tuyệt, Thời Chung cúi đầu liền hôn lên môi cô.

Chẳng qua nụ hôn này rất lạnh, không chút nhiệt độ.

Thời Chung bắt đầu đấu với Tướng Lệnh Thần.

Nhậm Tư Đồ đứng bên ngoài, nhìn hai bên va chạm.

Cô không hiểu quy tắc thi đấu kiếm đạo, chỉ có thể dùng qui tắc mình tự biết, coi như thấy nhưng không hiểu hết. Nhưng rất hiển nhiên, vẫn là Thời Chung chiếm thế thượng phong.

Anh đúng là muốn cho Tướng Lệnh Thần, Thịnh Gia Ngôn và cô một bài học, chiêu thức nào cũng ác liệt mà không có chút sơ hở, Tướng Lệnh Thần cũng không ngờ tài nghệ của Thời Chung lại cao siêu như vậy, có chút khó khăn tránh thoát một kích trí mạng của Thời Chung, kiếm trúc trong tay Thời Chung lại rất sảo quyết, giây tiếp theo lập tức biến thành một con dao, khiến Tướng Lệnh Thần trở tay không kịp.

Nhậm Tư Đồ theo bản năng nhắm hai mắt lại không dám nhìn. Thật ra thì không cần nhìn cũng biết, tất cả đã định Thời Chung thắng chắc.

Chỉ nghe “Rầm” một tiếng, có người bị đánh ngã trên mặt đất. Bụi bặm bay lên, sau đó cả phòng luyện tập đều rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Nhậm Tư Đồ chấp nhận mở mắt. Thời Chung ra tay rất ác liệt nên thắng, đây đã là điều rất hợp lý. Nhưng sau đó Nhậm Tư Đồ nhìn thấy một cảnh khiến Nhậm Tư Đồ hoàn toàn ngây người.

Người bị đánh ngã trên mặt đất lại là Thời Chung.

Tướng Lệnh Thần thắng, nhưng có chút khó tin, thở hồng hộc bỏ mặt nạ xuống, liếc nhìn xuống tay: “Anh cố ý để tôi thắng?”

Thời Chung mặt không chút thay đổi đứng lên, lấy mặt nạ và khăn trùm đầu xuống, cái trán thấm một tầng mồ hôi mịn, anh lại tuyệt không thở dốc, hơi thở hết sức bình thản: “Tình nguyện thua cuộc, tôi sẽ để Thẩm Thẩm rút đơn kiện.”

Anh nói xong rồi đi đến phòng thay quần áo, đóng cửa lại, ngăn cách tất cả.

Tường Lệnh Thần ở tại chỗ có chút không thể tin được, liếc nhìn bộ mặt cứng đến nỗi không thể cứng nữa của Nhậm Tư Đồ: “Không thể không nói, sức quyền rũ của cô thật lớn.”

Nhậm Tư Đồ lại hoàn toàn không để ý tới sự giễu cợt của hắn, vào giờ phút này cô rất cuộc cũng hiểu, nụ hôn vừa rồi của Thời Chung không phải LuckyKis

Chương 39

Tư Đồ tỉnh lại cảm thấy rất đau đầu.

Say thành như vậy, là một chuyện Tư Đồ rất hiếm gặp, Tư Đồ cũng quên mình đã uống bao nhiêu, chỉ nhớ rõ khi Tôn Dao vào nhà đã cùng cô ấy uống, hôm nay huyết thái rất dương đầu, xoa nhẹ hồi lâu mới miễn cưỡng mở mắt ra được.

Mở mắt ra thấy mình không phải đang nằm trên sàn nhà hay ghế sa lon, mà là đã được ai đó đỡ vào trên giường. Chung quanh mờ mờ, cô cũng không biết là buổi tối hay là ban ngày.

Đợi tỉnh táo lại hơn một chút Tư Đồ mới liếc mắt nhìn người đang ngồi cuối giường, Tư Đồ cả kinh, bắt đầu ngồi dậy, cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Tư Đồ ngưng lại mấy giây mới thấy rõ, người đang ngồi ở cuối giường là người nào.

“Sao cậu lại nhìn tớ như vậy?”

Tư Đồ nói như vậy, Tôn Dao mới thu hồi ánh mắt chỉ tiếc rên sắt không thành thép, lắc đầu bất đắc dĩ: “Cậu xong đời.”

Do hiện tại đầu óc cô quá đần độn hay sao? Sao lại nghe không hiểu Tôn Dao đang nói cái gì? Tư Đồ không khỏi nhăn mày lại, Tôn Dao thấy thế, “Tối hôm qua tớ đem cậu đưa tới của nhà anh ta, anh ta không chịu nhận, cậu nói có phải cậu đã xong đời hay không?”

Tư Đồ nhắm lại tình hình của mình và Thời Chung, “Cậu nói là... Thời Chung?”

Tôn Dao gật đầu một cái.

“Tối hôm qua cậu có ý chuốt say tớ, rồi cậu đưa tới nhà anh ta?”

Tôn Dao tiếp tục gật đầu.

Trong lòng Tư Đồ tràn ngập các tư vị, đáy lòng khổ sở, dần dần lan tràn đến mũi cô, Tư Đồ cảm thấy không còn tia hi vọng cứu vãn nữa rồi: “VẬY ANH TA RỒT CUỘC NÓI GÌ?”

“HẮN...” Tôn Dao lặng lẽ nhiều liếc Tư Đồ, thấy vẻ mặt Tư Đồ coi như bình tĩnh, xem ra cũng không đau lòng lắm, liền yên lòng tiếp theo nói, “Căn bản không để cho chúng ta thấy mặt của hắn, chỉ phái người kêu là Tiểu Từ đuổi chúng ta đi mà thôi.”

Tiểu Từ... tài xế của Tần lão gia tử?

Thấy Tư Đồ nhú mày chìm trong suy nghĩ riêng của mình, Tôn Dao cũng không tiếp tục nói nữa, chỉ có thể âm thầm cảm thán ở trong lòng, tối hôm qua hai cô thật là mất thể diện, đem các cô vút xuống Thái Bình Dương đi...

Kế hoạch vốn rất hoàn mỹ, cô đem Tư Đồ chuốt say, sau đó trực tiếp đem Tư Đồ say đến ý thức không rõ kéo đến dưới lầu nhà Thời Chung, lúc Tư Đồ tỉnh táo thì luôn nhìn trước ngó sau cẩn thận, cái gì cũng giấu ở trong lòng không nói, ngược lại khi uống say thì nói chuyện rất thẳng thắn, cô đem điện thoại của Tư Đồ đưa tài xế xe, nhờ gọi cho Thời Chung, hướng Thời Chung cầu cứu, tiếp theo...

Cô nam quả nữ sống chung một phòng, mấy phen cãi khô bốc lửa, sau đó hòa hảo cũng không phải là chuyện khó nữa?

Nhưng trên thực tế thì sao?

Cô đem điện thoại của Tư Đồ đưa cho tài xế nói, “Chờ sau khi tôi về, làm phiền bác tài gọi vào số điện thoại này.” Sau liền trốn vào chỗ hẻo lánh, nhìn chằm chằm tình diễn ra trước cửa nhà Thời Chung, chờ Thời Chung lo lắng từ bên trong đi ra.

Nhưng cô đợi chừng năm phút đồng hồ cũng không thấy động tĩnh, gió lạnh thấu xương, Tôn Dao đứng ở đằng kia bị gió thổi làm run lẩy bẩy, đang hung hăng xoa xoa cánh tay sưởi ấm thì đột nhiên có một bóng người trong đi ra khỏi nhà trọ.

Trong lòng Tôn Dao mới vừa dâng lên vẻ kích động, cũng đang định thân nhìn lại, nhất thời cơn giận dâng cao người đàn ông đi ra khỏi nhà không phải là Thời Chung.

Tôn Dao đang thờ dài, đặt mông ngồi trên ghế dưới tán cây, lấy điện thoại di động nhìn thời gian, suy nghĩ mình cũng không thể âm thầm chờ đợi như vậy được...

RồT cuộc, Tôn Dao bị đánh bại bởi những cơn gió lạnh thấu xương, cắn răng một cái, bấm gọi số Thời Chung.

Nhưng cô vừa mới chuẩn bị dè xuống, thì có một đôi giày nam dừng ở trước mặt cô, Tôn Dao nhất thời kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy người đàn ông xa lạ mới vừa ra khỏi nhà kia đã đứng ở trước mặt cô.

Tôn Dao bị dọa sợ đến nỗi khẩu trang trên mặt vốn rất chặt lại hít sâu làm càng chặt hơn, hôm nay cô chỉ còn một đôi mắt lộ ra bên ngoài, người đàn ông xa lạ kia lại có thể gọi đúng tên cô: “Cô có phải là Tôn Dao, Tôn tiểu thư không?”

“...” Tôn Dao không khỏi đứng lên.

Đối phương hình như cũng có chút bất đắc dĩ: “Là Thời Chung kêu tôi xuống đây, cô có thể gọi tôi là tiểu Từ.”

“...” Tôn Dao cảnh giác nhìn đối phương.

“Cậu ấy nhờ tôi nói với cô rằng: Tôn tiểu thư, đừng làm rộn.”

“Có ý tứ gì?”

Đối phương liếc xe taxi cách đó không xa kia, sau đó mới giải thích: “Ý tứ là, cậu ấy muốn cô đưa Tư Đồ về.”

Mắt thấy tiểu Từ nói xong khách khí gật gật đầu với cô, rồi muốn quay đầu rời đi, Tôn Dao vội vàng gọi lại hắn: “Hắn làm sao biết tôi đang làm trò quỷ... Được rồi được rồi, đây không phải là trọng điểm, hắn rốt cuộc có nghe cô ấy đã nói gì không?”

Đối phương gật đầu một cái.

“Vậy hắn có phản ứng như thế nào?” Tôn Dao không thể giải thích vì sao.

Đối phương lại đặc biệt biết rõ đạo lý, chỉ không mẫn không nhạt khuyên Tôn Dao: “Tôn tiểu thư, chuyện tình cảm như vậy, chỉ người uống nước mới biết nước lạnh ấm như thế nào, chúng ta là những kẻ bàng quan không nên nhúng tay vào thì tốt hơn.”

...

...

Vào giờ phút này, nhìn trong mắt Tư Đồ dâng lên một tia cô đơn như thế nào cũng không đè nén được, bên tai Tôn Dao lại vang lên của người mà câu kia: chỉ người uống nước mới biết nước lạnh ấm như thế nào...

Trong lòng Tôn Dao chỉ có thể cảm thán một câu “Aizz, đàn ông tốt như vậy...” Nhưng vẻ mặt không thể

Tư Đồ thấy trên tường của khu nghỉ ngơi trong nhà sách có treo một đồng hồ, liền cảm giác lúc này tiếng đồng hồ làm cô vô cùng buồn bực. Mà cô, ôm một đồng sách chuyên nghiệp, ngồi ở đối diện nhìn Tầm Tầm, lại trên căn bản cái gì cũng không nhìn vào trong đầu.

Rốt cuộc, Tầm Tầm xem xong một quyển, cũng chịu cùng cùng Tư Đồ đi phòng tập Gym tìm Tôn Dao hội hợp rồi, Tư Đồ đang muốn đem mấy quyển manga Tầm Tầm đã đọc xong để lại khu trên kệ, Tầm Tầm lại có chút không bỏ được, suy nghĩ một chút, hỏi Tư Đồ: “Nếu không... Mẹ cũng cho con mua một

bộ chứ? Chú chân dài tặng bộ kia cho con, mẹ mua bộ này, con liền đưa cho Lý Duệ?”

Lý Duệ?

Không phải Tầm Tầm là bị tiểu cô nương kia đả thương, thế không bao giờ chơi chung với cô nhóc kia nữa hay sao?

Tầm Tầm giống như nhìn thấu nghi vấn của Tư Đồ, gãi gãi đầu, ngượng ngùng giải thích: “Bây giờ con và cậu ấy là bạn bè.”

Tư Đồ nghe vậy, phản ứng đầu tiên là: chia tay còn có thể làm bạn bè?

Nhưng nghĩ lại, người nào lại quy định chia tay không thể làm bạn bè?

Tư Đồ ôm một chồng sách sách manga cùng mấy quyển sách chuyên nghiệp mình chọn xong đi tính tiền, lúc rút thẻ tín dụng từ trong ví tiền ra, trong đầu còn nghĩ tới lời Tầm Tầm nói.

Bởi vì có chút mất hồn, nên khi nhân viên tính tiền đưa hóa đơn cho Tư Đồ thì Tư Đồ vẫn còn đang suy nghĩ chuyện khác, liền quên nhận lấy, Tầm Tầm nhón chân lên nhân lấy hóa đơn và tiền và thẻ tín dụng để lại ví tiền cho cô. Bởi như vậy, nên Tầm Tầm nhìn thấy thẻ quét vào nhà của Thời Chung, không khỏi nghi ngờ “Ah” một tiếng: “Đây không phải là thẻ quét vào nhà của chú chân dài hay sao?”

Tư Đồ bỗng dừng tinh thần, dưới ánh mắt ý thức nhìn về phía mình ví tiền.

Trong nháy mắt không biết nên khóc nên cười

Thời Chung sao lại ở nơi này được, chỉ là thẻ quét vào nhà của anh ta thôi.

Không giống như Tư Đồ ngâm mình cả ngày ở nhà sách, hôm nay Tôn Dao chạy đến phòng tập gym, buổi sáng tập thể dục, buổi chiều đến thẩm mỹ viện, còn đổi màu sắc sơn móng tay, cả người tươi cười rạng rỡ.

Nhưng nữ minh tinh tỏa ra sáng ngời như vậy, sau khi ăn cơm tối xong liền vui ở nhà Tư Đồ, cùng Tầm Tầm ngồi chung một chỗ xem manga.

Tôn Dao đang hăng say, ngược mắt chỉ thấy Tư Đồ cạnh cửa sổ đi qua đi lại, thỉnh thoảng cắn móng tay, bộ mặt nghiêm túc không biết đang suy tư những thứ gì, không khỏi cất giọng hỏi: “Cậu làm gì thế? Sao lại đi tới đi lui?”

Lúc này Tư Đồ dừng bước.

Tâm tư của cô căn bản cũng không ở chỗ này, chỉ có thể tùy tiện đáp câu: “Không phải cậu ní vừa nhìn thấy sách là liền nhúc đầu sao?”

Tôn Dao liếc Tư Đồ một cái: “Sao có thể gộp chung sách chữ và sách manga lại được chứ?” Nói xong lại say sưa ngon lành cuối thấp đầu nhìn lên manga đặt trên sàn.

Tư Đồ cũng không tiếp tục làm khó cô.

Còn mình thì lại không thể chịu được mà đi tới đi lui, thật sự là bởi vì đứng ngồi không yên, bây giờ trong lòng cô như có con thỏ chạy loạn, bất ổn nhảy lên nhảy xuống. Về nguyên nhân đứng ngồi không yên, Tư Đồ có chút thẹn khi nói ra khỏi miệng

Bây giờ chỉ cần nhớ lại lời Tâm Tâm hỏi về thẻ quét vào nhà của Thời Chung lúc ở nhà sách, cô suy nghĩ lý do để đến đó, mặc dù Thời Chung chỉ chừa vật này ở chỗ cô, nhưng cô, lại có không ít quần áo tắm rửa ở chỗ Thời Chung rồi.

Lúc ấy Thời Chung nói cô để vài bộ quần áo tại nhà anh, tất cả đều là bởi vì anh nhất thời vui mừng, ra tay liền dễ dàng không có nặng nhẹ, kéo hư mấy vaattj dụng của cô, chỉ là không ngờ, những thứ kia quần áo ở chỗ anh không được bao lâu, hai người bọn họ đã không thể qua lại với nhau nữa rồi.

Loáng thoáng, hình như có nghe qua một bài hát: “Bên ngoài trời đổ mưa, giống như từng giọt máu của em chảy ra, yêu anh lâu như vậy, thật không dễ dàng gì, giờ phải chia đồ vật, ngày mai không còn quan hệ, quần áo vẫn còn ở nhà, có rãnh trở về lấy...”

Hiện tại bên ngoài trăng sáng sao thưa, trong lòng cô cũng không có chảy một giọt máu nào, ngược lại thấy lóe lên một tia hi vọng cứu vãn.

Bất quá nói, coi như không vấn đề, ít nhất cũng có thể làm bạn bè... Đạo lý này đến Tâm Tâm còn có thể nhận ra, cô và Thời Chung đều là người lớn, vậy cũng có thể làm được thôi.

Tư Đồ suy nghĩ một chút, rút cuộc không hề do dự nữa cắn móng tay nữa, lấy ra điện thoại di động ra, soạn một tin nhắn rất nhanh, không inh bất kỳ thời gian đôi ý, lập tức gửi đi: “Có ở nhà không? Em muốn đến nhà anh lấy đồ về.”

Nhìn tin nhắn gửi đi thành công, tảng đá trong lòng Tư Đồ cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Cô cầm điện thoại di động, dựa vào cửa sổ sát đất, đột nhiên điện thoại liên rung. Tảng đá trong lòng Tư Đồ vừa mới đặt xuống trong nháy mắt lại bị thốt lên tới cổ họng, liếc mắt nhìn thông báo trên màn hình điện thoại di động thật sự là Thời Chung gọi điện thoại tới.

Anh thế còn gọi cho cô? Còn là nhanh như vậy?

Tư Đồ dè xuống kinh nghi đầy bụng, nghiêm túc hắng giọng một cái, nhận điện thoại: “A lô?”

“Là Tư Đồ tiểu thư sao?”

Nét mặt Tư Đồ cứng ngắt

Trong ông nghe truyền tới giọng nói này, là giọng của người giúp việc.

“... Là tôi.”

Giọng Tư Đồ trở nên ngưng ngừng, nhưng người giúp việc không nhận ra được có cái gì khác thường, rất thân thiết tiếp tục nói: “Lúc nãy tiên sinh ra ngoài, nói là về nhà lớn. Cậu ấy đi không mang theo điện thoại di động, vừa nhìn thấy tiểu thư gửi tin nhắn, sợ cô phải chờ lâu, nên dùng điện thoại bàn gọi điện thoại cho cô.”

Trong chớp mắt Tư Đồ nghĩ đập chết mình, nói ra khỏi miệng lại chỉ có thể là một câu có chút dài dòng dây dưa: “Thì ra là... Như vậy a...”

“Cô muốn đến lấy thứ gì? Tôi đang ở nhà, bây giờ cô có thể đến đây lấy.”

“Không cần không cần, cũng không phải thứ gì quan trọng, để lần sau tôi đến cũng được.”

Tư Đồ cúp điện thoại, bắt đắ dĩ nhìn điện thoại di động một cái, cô đem số điện thoại riêng cùng số điện thoại di động của Thời Chung lưu cùng một mục, người giúp việc dùng điện thoại trong nhà liên lạc với cô, lại làm hại cô kích động như thế... Suy nghĩ một chút thật là mắt mặt.

Cô đứng cạnh cửa sổ suy nghĩ trần trọc, hoàn toàn không có phát giác Tôn Dao đã buông manga xuống, lo lắng đến gần cô, đợi khi tầm mắt của cô cuối cùng từ trên màn hình điện thoại di động dời đi, mới phát hiện Tôn Dao đang đứng trước mặt cô.

Mới vừa rồi Tôn Dao ngồi ở ghế sa lon bên kia nghe cô nói điện thoại, có lẽ cũng đoán được là chuyện gì xảy ra

“Cậu muốn đi tìm anh ta sao?” Tôn Dao hỏi cô.

Các loại cảm xúc cảm ở trái tim, Tư Đồ chỉ có thể nhún vai một cái: “Muốn thì phải làm thế nào đây? Anh ta đã về nhà lớn rồi, ngay cả điện thoại cũng không mang.”

“Vậy phải xem cậu muốn đến thế nào, “ Tôn Dao dùng ngón tay so chiều dài, “Nhiều như vậy? Hay là nhiều như vậy?”

Tư Đồ bị động tác của cô chọc cười, nhưng một giây kế tiếp, nụ cười đã tự dưng mất đi: “Không biết. Tôi chỉ biết một khi tớ rảnh rồi, thì sẽ ngày nghỉ, đêm cũng nghĩ đến anh ấy.”

Nghĩ rất nhiều, thậm chí có thể nhớ tới năm ngoái ở bên ngoài cửa công ty, lần gặp nhau ấy anh nhận một màn a xít sun-fu-ríc lúc ấy chỉ cảm thấy thấy kính hoàng nhìn thoáng qua, hôm nay nhớ lại, sao lại rõ mồn một trước mắt cơ chứ?

Có lẽ lòng người kỳ quái chính là chỗ này... Tư Đồ rất bắt đắ dĩ.

Tôn Dao cũng nhìn cô: “VẬY thì đi tìm hấn! Quán hấn! Nói cho cậu biết đột nhiên cảm thấy mình bị coi thường, chính là không bỏ được hấn!”

“...”

“Về nhà lớn thì như thế nào? Mấy tiếng đồng hồ ngồi xe thì sao? Nếu như đã không bỏ được, thì cho dù đến nước Mĩ cũng đuổi theo.”

Tư Đồ bật cười lắc đầu một cái, cô cảm thấy mình sẽ không làm ra được chuyện như vậy, nhưng khi đầu lắc lắc, một âm thanh khác dần dần đang ở trong óc cô chiếm thượng phong

Đúng vậy, mấy tiếng đồng hồ ngồi xe? Kết quả xấu nhất cũng chỉ là cô bị đuổi ra khỏi cửa, hoặc là bị cự tuyệt gặp nhau... Nhiều lắm thì lúc đi hào hứng, lúc về thì ảo não mà thôi...

Tầm Tầm nghe tiếng bước chân chạy như điên, nghi ngờ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tư Đồ cầm ví tiền cùng áo khoác ngoài xông về cửa trước, nhìn dáng vẻ hết sức gấp gáp phải ra khỏi cửa.

“Mẹ đi đâu vậy?” Tầm Tầm hỏi.

Tư Đồ lại chỉ kịp phân phó với Tôn Dao một câu: “Tôn Dao, thay tớ chăm sóc Tầm Tầm một ngày.”

Nói xong đã đổi xong giày, cầm cái chìa khóa trên kệ, chạy như bay ra cửa.

Tôn Dao làm như không có chuyện gì xảy ra, cũng chỉ giải thích với Tầm Tầm một câu, “Cô ấy à? Vội vàng đi nhận sai đấy.” Nói xong liền đi tới chỗ phòng bếp, “Tư Đồ ra cửa, chúng ta rốt cuộc có thể thỏa sức ăn uống rồi, con muốn ăn cái gì? Ta đi lấy.”

Ánh mắt Tầm Tầm nhất thời sáng lên.

“Chocolate! Khô mực! Thạch hoa quả! Thịt khô!” Tầm Tầm nói xong, cúi đầu đang chuẩn bị tiếp tục chăm chú nhìn manga, đột nhiên phát lên, vội vàng ngẩng đầu bổ sung, “Còn muốn khoai tây chiên cùng cola!”

Tư Đồ ôm đầu gối ngồi bên ngoài nhà của Thời Chung.

Bây giờ đã qua 0 giờ.

Thật ra thì cô không xác định chắc chắn, lần này Thời Chung về nhà lớn có còn quay trở lại nơi này không, hay hoặc là, rốt cuộc lúc nào anh sẽ trở lại.

Đợi đến khi có chút buồn ngủ, Tư Đồ không thể không khẽ nhắm mắt lại, đúng lúc này, cô nghe tiếng bước chân từ xa đến gần.

Tư Đồ nuốt nước miếng, có nên tiếp tục giả vờ ngủ hay là lập tức đứng lên, vẫn không thể cho ra kết luận, tiếng bước chân kia đã dừng ở trước mặt cô.

Cô nghĩ thấy hơi thở thuộc về Thời Chung.

Cô định không mở mắt ra.

Nếu như người đàn ông này nguyện ý mang cô vào nhà, thì anh sẽ ôm ngang cô lên; nếu như anh muốn đối với cô làm như không thấy, bỏ cô lại, một mình vào cửa, như vậy cô cũng cũng không cần thiết mở mắt, cũng không cần phải cảm thấy khó xử...

Tư Đồ nghe tiếng tim mình đập vội vàng, nhưng cô càng muốn nghe thấy, là anh khom người đến gần cô...